

gennemskue, hvad der sker, når ministrene stemmer.

Socialdemokratiet er enig i forslaget om dobbelt flertal, altså at et flertal af både lande og borgere skal stå bag et forslag. Debatten handler i øjeblikket om procenter. Procenter er selvfølgelig vigtige. Men for os er det vigtigst, at vi fastholder princippet om dobbelt flertal, og at vi er åbne over for, hvilken procentsats der nøjagtig skal landes på. Men det må vi diskutere.

Antallet af kommissærer er et andet område, hvor der er diskussion. Danmark bør arbejde hårdt og med fuld kraft for, at hvert land får en kommissær. Hvis det ikke bliver resultatet, må det selvfølgelig være klart, at der skal være lige rotation, hvor alle lande indgår på lige fod.

Socialdemokratiet vil gøre, hvad vi kan, for at EU hurtigst muligt får en aftale om, hvordan vi skal samarbejde i fremtiden. Her og nu er det den vigtigste opgave, for uden en ny forfatning er vi ikke i stand til at samarbejde på en god og en effektiv måde, og det er faktisk det, der er brug for, hvis vi skal kunne løse de problemer, som borgerne med rette forventer af det europæiske samarbejde.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu kan jeg forstå, at Socialdemokratiet er med i det forslag til vedtagelse, som blev læst op af fru Charlotte Antonsen. Den indebærer jo et ja til det særlige flygtningeforbehold, som regeringen meget mod vores vilje fik forhandlet igennem.

Jeg vil derfor gerne spørge hr. Henrik Dam Kristensen: Er det afgørende for Socialdemokratiet, at man har en fælles flygtninge- og asylpolitik i Europa? Eller er det mere afgørende, at man får den mulighed, som regeringen jo er gået efter, nemlig at kunne sige: Nej, vi vil have skrapere regler her hos os?

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Når jeg hører spørgsmålet og lytter til den debat, der var før, kan jeg ikke lade være med at tænke på, at det meget ofte er sådan i politik, at man har muligheden for at have principperne meget fast og højt hævet, og så er der indimellem også mulighed for at kunne sige, at her er der noget pragmatisk, som man må agere i forhold til.

Vi tog jo den her debat meget klart sidste gang, og der er ikke sket nogen ændring. Det, der var Socialdemokratiets – så jeg – klare opga-

ve, efter at statsministeren, det vil jeg gerne indrømme, meget overraskende var gået ud, uden at det havde været diskuteret med de partier, der i øvrigt havde været enige om at håndtere forbeholdene gennem nogle år, var, at vi jo var i den situation, at Danmark ikke havde flertal for en politik, den sidste gang vi skulle til at forhandle en ny forfatningstraktat.

Der valgte Socialdemokratiet at gå ind og lave en aftale med Venstre og De Konservative, og det var ud fra det synspunkt, at hvis der skulle ske ændringer på dette område, hvad jeg sådan set principielt er enig i at der skal, så var det kun gennem det flertal, det kunne lade sig gøre. For det kunne desværre ikke lade sig gøre gennem samarbejde med SF – det rækker ikke rigtig til at nå 90 mandater herinde.

Så Socialdemokratiet påtog sig i realiteten, at vi kan nå nogle mål på det her område, og så var der et par partier, som valgte at stå tilbage, og det er så valget, som jeg respekterer, men det betyder desværre, at de ikke får indflydelse på daglig, pragmatisk politik. Det beklager jeg.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Der er nok ikke mange uden for denne sal, der fuldstændig kan huske, hvad der blev sagt den 10. oktober, da vi havde den debat, men jeg kan i hvert fald huske det meget tydeligt. Derfor vil jeg gerne have hr. Henrik Dam Kristensen til at bekræfte, at Socialdemokratiet sad i en nøgleposition i de her forhandlinger med regeringen og derfor havde haft magten til at sige: Nej, vi vil ikke være med til det der særlige flygtningeforbehold.

Er det ikke fuldstændig korrekt, at det var en nøgleposition, Socialdemokratiet indtog på det tidspunkt i slutningen af september 2003?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg behøver jo ikke at forklare en erfaren parlamentariker som fru Anne Grete Holmsgaard, at der er et tal i Folketinget, som er helt afgørende, og det er tallet 90. Sandheden var, at vi sad i en situation i de dage, hvor der ikke var flertal for noget som helst overhovedet. Der var ikke flertal for nogen politik.

Socialdemokratiet, De Radikale og SF havde ikke flertal for noget. Regeringen havde heller ikke flertal for noget. Da valgte Socialdemokratiet i realiteten at påtage sig rollen som den, der kunne være med til at sikre, at vi kan få fjernet